

Brief-5, Wamena 24 juli 2008

Wamena, 3 uur in de middag. Het vliegprogramma voor deze dag zit er weer op. Buiten sleutelt de DVN-gesponsorde Anne Bos nog wat aan plane. In de hangaar is Kolombu Khuanimba bezig de *Mike Alpha Romeo* vol te laden en gereed te maken voor de eerste vlucht, morgenochtend 6 uur. Daarna ben ik aan de beurt. Pilot Mike Brown zal mij dan naar Wanggemalo brengen. Via Boma, want daar staat nog een andere passagier die naar Wanggemalo wil. En hopelijk liggen de pakketten boeken klaar waar ik om gevraagd heb: materiaal om mee aan de gang te gaan met ouderlingen en gemeenteleden in de dorpen van de Kombai. Het onvolprezen 'rode boekje' van Ellie Nieboer, de geïllustreerde catechisatiemethode van Henry Versteeg. Die liggen nog bij stapels in Boma, zonder dat iemand er wat mee doet. Jan Wieske heeft er bij herhaling op geattendeerd, maar dat lijkt niets uit te werken. Vindt men zich ontgroeid aan deze boekjes uit de beginperiode? Het is toch prachtig materiaal, dat zijn waarde heeft bewezen!

Als alles afgesloten is ga ik met Kolombu mee naar zijn huis aan de andere kant van het vliegveld. Een heel eind rijden in een becak: de fietstaxi is hier het favoriete middel van transport. Middelbare scholieren en studenten afkomstig uit allerlei dorpen in de verre omtrek verdienen op deze manier een deel van hun studie. Onderweg loopt de ketting er af, maar dat is in een handomdraai weer gepiept, en voert knarsen we weer, van links naar rechts laverend tussen de vele gaten in de weg. Het wordt een fijne ontmoeting, daar in het huis van die gezin uit Kouh. Het zijn oude kennissen. Letterlijk: ook bij hem beginnen de grijze haren te komen. Hij werk al 25 jaar bij de MAF, eerst in Kouh, toen in Boma, en nu al weer zeker 15 jaar in Wamena.

We krijgen het al gauw over de GGRI. Dat is ook zijn kerk, ook al hebben die hier in Wamena geen officiële gemeente, en is hij in geen 5 jaar in Kouh geweest. Hij houdt hier elke zondag dienst bij hem aan huis, en heeft een behoorlijk groep om zich heen verzameld die trouw komen. Al heel lang willen ze dat de GGRI hier ook een gemeente vestigt, en een kerk bouwt, maar tot nu toe is het er niet van gekomen. Ook hier malen de kerkelijke molens kennelijk langzaam. Als ze al malen. GGRI-predikanten op doorreis bivakkeren vaak bij Kolombu, gaan ook wel voor in de dienst, een enkele wil zich ook wel inzetten voor kerkbouw, maar vervolgens hoor je er niks meer van.

Over het kerkelijk leven in Kouh is Kolombu niet erg positief: toen hij er de laatste keer was (dus 5 jaar geleden al) zaten er 's morgens zo'n 20, 30 mensen in de kerk, en 's middags zat hij er praktisch alleen. Een heel ander plaatje dan te zien was in de tv-kerkdienst in Kouh die uitgezonden werd door

de ZvK. Maar toen stonden het bezoek van een zoon en kleinzoon van Drost en de televisieploeg natuurlijk wel garant voor een goede opkomst!

Als ik vertel over de bestelling 'rode boekjes', vraagt hij of hij er ook één kan krijgen. Die boekjes zijn zo waardevol, vertelt hij enthousiast! Juist ook voor de opvoeding van je kinderen. Dankzij die boekjes hebben zijn kinderen volgens hem een boven-gemiddelde Bijbelkennis opgebouwd. Bagus sekali! Ik beloof een exemplaar voor hem mee te nemen, als ik de boekjes krijg.

Het is 5 uur geweest, tijd om op te stappen. Na nog wat foto's nemen we afscheid, en even later hobbel ik in een becak weer richting de stad. Het zijn een paar drukke dagen geweest. Allerlei kleine bestellingen – soms nog per satelliet-telefoon op het laatste moment doorgegeven ("kun je nog even een zekeringetje voor een microscoop zien te vinden? Van 0,5 Ampere"). Het is allemaal gelukt. Vanmorgen een grote zak groenten ingeslagen op de pasar. Overleg gevoerd met de staf van het kantoor van de GJPI, de kerken van de zending van de Gereformeerde Gemeenten, waar ik in September een seminar hoop te geven. Naar de politie voor een reisvergunning naar Wanggemalo. Even aanwippen bij een oude kennis van vroeger, een verpleegkundige / vertaalkundige etc uit Ierland, die indertijd in 1977 op dezelfde SIL-cursus in Engeland zat als ik; maar die blijkt op verlof te zijn. Ik ben dan aan de rand van Wamena, in de richting van de bergen, waar het al behoorlijk begint te glooien. Daar in de buurt gingen we soms met ons gezin picknicken bij de rivier waar Wamena zijn naam aan ontleent. Het blijkt toch nog wel een uurtje lopen, maar het weer is fantastisch, en er lopen voortdurend wel mensen mee die zin hebben in een praatje, en geheel spontaan optreden als gids. De tijd vliegt voorbij.

Nu zit ik in het gastenhuis van de MAF, nog wat laatste sms'jes en mails te versturen. Alles staat klaar voor vertrek morgen. Zal wel heel apart zijn om Dineke daar in Wanggemalo weer te zien. Maar ook om al de anderen weer te ontmoeten. En straks samen het bos in te trekken naar de dorpjes die daar 5 of 6 uur lopen ver verscholen liggen voor de rest van de wereld. Best wel spannend wat we zullen aantreffen. Geve de Here dat we iets voor de mensen kunnen betekenen!

A Dieu!

Jaap

